

מ"ת 57794/11/16 - מדינת ישראל נגד יניב איפרגן, אייל כהן

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 57794-11-16 מדינת ישראל נ' איפרגן(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 283468/2016

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. יניב איפרגן (עציר) 2. אייל כהן (עציר)

החלטה בעניינו של משיב 1

בפניי בקשה למעצר עד תום ההליכים.

תמצית כתב האישום וקביעות באשר לראיות לכאורה

נגד משיב 1 (להלן: "המשיב") ושותפו- משיב 2 הוגש כתב אישום, האוחז 28 אישומים. בעוד משיב 1 מואשם בכולם, משיב 2 מואשם ב- 26 מהם. עיקר עניינם של האישומים בעבירות התפרצות וגניבה.

על פי הנטען בחלק הכללי לאישום, בין יוני 2016 ועד 2.11.16, פעלו המשיבים, יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה (להלן: "האחרים"), כחבורה עבריינית (להלן: "החבורה"). החבורה עסקה באופן מאורגן ושיטתי בהתפרצויות לדירות מגורים רבות בראשון לציון, נס ציונה ורחובות. לעיתים פעלו המשיבים יחד ולעיתים לחוד, עם האחרים או מי מהם.

על פי הנטען, מרבית ההתפרצויות בוצעו ע"י החבורה בשיטת ביצוע "זזהה וייחודית". שיטת הביצוע כללה הגעה של מי מבני החבורה, יחד או לחוד, לדירה שיועדה להתפרצות, והתייצגות בפני דרי הבית כאינסטלטורים אשר נשלחו לצורך בדיקה. כאשר מי מבני החבורה נכנס לתוך הדירה, נותר היה שותפו בכניסה, לשם איתור מפתח הדירה והעתקתו. בהמשך, כמפורט בכל אישום בנפרד, נהגו בני החבורה לשוב לאותן דירות ולחדור אליהן באמצעות המפתח המשוכפל, בו הצטיידו מראש.

עוד נטען כי המשיבים ניהלו את פעילותם העבריינית באמצעות מכשירי טלפון ניידים שהיו ברשותם ואשר מספריהם הוחלפו מעת לעת. כן נטען כי בתקופה האמורה השתמש המשיב ברכב שכור מסוים, מסוג יונדאי וזאת בעת שהיה פסול מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, מכוח החלטה שיפוטית. באשר למשיב 2 נטען כי בתקופה הרלבנטית היה הוא משוחרר בתנאים מגבילים, לפיהם היה עליו לשהות כל העת ב"מעצר בית", בפיקוח, בביתו שברחובות, למעט שהייה במקום עבודה בלוד, החל מיום 15.8.16.

במרביתם המכרעת של האישומים מואשמים המשיבים או מי מהם בהתפרצויות בצוותא לבית מגורים, או בכניסה כאמור,

עמוד 1

וכן בגניבה - מכוח סעיפים 406(ב), או (א), לפי העניין; 384 ו- 29(א) לחוק העונשין התשל"ז- 1977 (**להלן: "החוק"**). בכלל האישומים בהם מואשם משיב 2, מואשם הוא בנוסף בהפרת הוראה חוקית- לפי סעיף 287(א) לחוק. באשר למשיב, מואשם הוא בנוסף בנהיגה בזמן פסילה- לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א- 1961, וזאת בהתייחס לאישומים 1-4. כן מואשם הוא בהחזקת סם לצריכה עצמית מסוג קנאביס, במשקל כ- 1 גרם, במסגרת האישום הראשון, מכוח סעיף 7(א)+ (ג) לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג- 1973.

מבלי לפרט את האישומים, אציין באופן בלתי ממצה, כי המדובר בגניבת רכוש רב ערך. בהתייחס לאישום מס' 28 נטען כי שלל הגניבה נאמד בכ- 1.5 מיליון ₪ וכן 20,000 דולר. הרכוש מושא כל אישום פורט בכתב האישום. בחלק מן המקרים, המדובר בסכומי כסף ישראלי וזר, מסוגים שונים, גם בסכומים הנעים בין מאות ועד עשרות אלפי ₪; סכומים דומים במטבע זר, תכשיטים שונים ורבים בשווי דומה, ועוד. בנוסף נטען כי נגנב רובה סער צה"לי (אישום 16) וכן אקדח (אישום 24).

ב"כ המשיבים כפרו בקיומן של ראיות לכאורה באשר לכלל האישומים, איש לשיטתו. בתמצית רבה אציין כי המשיבים הודו בקיום ראיות לכאורה באשר למספר מצומצם ביותר של אישומים. עם זאת, באשר ל- 24 מהם, היו הצדדים חלוקים. בעוד המבקשת נסמכה על ראיות בדבר "שיטת ביצוע", סברו המשיבים כי מוטת כנפיה של התזה המפלילה אינה מתפרסת מלא ארכה לעבר כולם.

בסוגיה זו נשמעו טיעוני הצדדים ואף הוגשו טיעונים בכתב. לאחר שנדרשתי לדבר, נתתי ביום 24.1.17 את החלטתי בסוגיית הראיות.

בעניינו של המשיב מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה לחובתו, ב- 18 מבין 28 האישומים (ב- 10 מבין ה- 18, נמצאו ראיות כאמור, בעוד באשר ל- 8 מצאתי קיומה של חולשה ראייתית קלה). ב- 10 אישומים נוספים מצאתי חולשה ראייתית משמעותית. ראוי לציין כי נמצאו ראיות לחובת המשיב באישומים 16 (עם חולשה קלה), 24 ו- 28 - אישומים בהם נגנבו בין היתר, רובה, אקדח ורכוש בשווי מוערך העולה על מיליון וחצי ₪.

בעניינו של משיב 2 מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה לחובתו, ב- 10 מבין 26 האישומים ואילו בנותרים נקבעה חולשה ראייתית.

אציין כי עוד ביום הגשת כתב האישום ובקשת המעצר, עתרו הסניגורים לכך כי אורה על קבלת תסקירים באשר למשיבים. בקשתם נומקה בכך כי לאור חומר החקירה הרב, יחלוף פרק זמן ניכר עד אשר יהא סיפק בידם ללומדו, לטעון בסוגיית הראיות-לכאורה ולקבל החלטה בנושא. על אף התנגדות המבקשת, לפני משורת הדין, בשל שיקולים אלה ובשל העיכובים הצפויים בהגשת תסקירים, נעתרתי לבקשה.

תסקירי שירות המבחן וטיעוני הצדדים

לאור האמור, עוד טרם ניתנה החלטתי בסוגיית הראיות, הוגשו תסקירים באשר למשיבים. בתסקיר מיום 15.1.17,

בעניינו של המשיב, עמד שירות המבחן על קורותיו. צוין, בין היתר, כי לטענת המשיב שריו הוא בחובות וקשיים כלכליים, וכי חמש שנים עובר למעצרו החל להמר, למשך כשלוש שנים. עם זאת ציין כי במהלך כשנה וחצי עובר למעצרו חדל מלהמר, לאחר שמצוקתה הכלכלית של המשפחה החריפה. המשיב שלל התמכרות להימורים או לסמים ומסר כי לא חווה פגיעה ביכולתו התפקודית וההורית, לא חווה מצוקה סביב הרגליו וכי אין הוא רואה צורך בקבלת סיוע מקצועי.

צוין כי לחובת המשיב הרשעה קודמת משנת 2011, בגין קשירת קשר לפשע, ניסיון קבלת דבר במרמה והתחזות כאחר-עבירות משנת 2005 בגין נדון לענישה מרתיעה.

שירות המבחן ציין כי בעקבות מעצרו החל המשיב מכיר הכרה ראשונית באחריותו וקשייו וגילה נכונות מילולית לעריכת שינוי. השירות התרשם כי למשיב אישיות בלתי מגובשת ואימפולסיבית, נעדרת גבולות פנימיים יציבים אשר מצאה ביטויה במצבי לחץ ודחק.

השירות בחן לבקשת המשיב מפקחים מוצעים שהם בני משפחתו אך העריך כי על אף רצונם לסייע אין הם מודעים דיים למצבו וכי יתקשו לצמצם סיכון להישנות מעורבות שולית נוספת. לאור הערכת סיכון להישנות עבירות ועל רקע האמור לעיל, נמנע השירות מלהמליץ על שחרורו ממעצר.

בישיבת יום 24.1.17, הוריתי על מעצר משיב 2 עד לתום ההליכים, בהסכמתו, תוך שהוא מבהיר כי יבקש בעתיד עיון חוזר בהחלטה, לאחר התקדמות טיפולית.

עוד באותו דיון, עתר ב"כ המשיב כי אורה על קבלת תסקיר משלים. לשיטתו יש לעשות כן לאור טעות קצין המבחן, כביכול, בהבנת סוגיית ההימורים ובשל החמרה יתרה, כביכול, באופן בה בחן את המפקחים. המבקשת התנגדה מכל וכל.

בהחלטתי, ציינתי כי דינם של המשיבים להיעצר עד לתום ההליכים שכן אני מתקשה ליתן אמון במי מהם (עמ' 32, שו' 27, 33; עמ' 33 שו' 1-2). כן ציינתי כי רלבנטיות טיעוני הסניגור באשר למפקחים-נמוכה וכי אני סבור כי יש טעם של ממש בקבלת תסקיר נוסף. עם זאת, לפני משורת הדין, מצאתי להיעתר לבקשה. הדגשתי בהחלטתי כי על מנת שלא אורה על מעצר המשיב, עליו יהא לצלוח משוכה גבוהה במיוחד. נעתרתי לבקשה על מנת ששירות המבחן יוכל להתייחס לטיעוניו הביקורתיים של הסניגור, בהדגישו כי אין בכך כדי לטעת מסמרות כלשהן או אינטרס ציפיה כלשהי בלב המשיב.

בתסקיר משלים מיום 12.2.17, צוין כי בשיחה שקוימה עם המשיב, עלה כי חל שינוי בעמדותיו וכי הוא מגלה הבנה לצורך בטיפול מקיף ואינטנסיבי בבעיית ההימורים, במסגרת סגורה וכי יהיה מסוגל להפיק תועלת מכך. בהתאם נקבע למשיב ראיון קבלה בקהילת "הדרך", ליום 28.2.17. שירות המבחן המליץ כי המשיב ירואין כאמור וכי יערוך בדיקות רפואיות מתבקשות. משכך התבקשה דחייה.

בדיון מיום 13.2.17, עתר הסניגור לכך כי אתיר למשיב לצאת לראיון המבוקש, על מנת לבחון היקלטותו במסגרת טיפולית סגורה. לשיטת הסניגור המדובר "בסך הכל" בבדיקה ראשונית, שכן- כך קבע- בעיית ההימורים היא שהובילה אותו לביצוע ההתפרצויות מושא כתב האישום. עוד צוין כי המשיב עומד בתנאי השני ובתנאי השלישי של הלכת סוויסה. הסניגור כינה את בעיית ההימורים בשם "מחלה" ממנה סובל המשיב, העלה טיעונים עובדתיים שזכרם לא בא עד כה,

בדבר הסתבכות משפחתו כתוצאה מן ההימורים וטען כי המשיב מתחנן לעזרת בית המשפט.

המבקשת, מנגד, הפנתה לעמדתה כל העת בדבר הצורך במעצר המשיב וכן הפנתה לאישומים הרבים בהם נקבעו לחובתו ראיות לכאורה ומסוכנותו הגבוהה. נטען כי קיים פער לא מוסבר בין התסקירים וכי האחרון שבהם דל ולקוני בתוכנו. נטען כי בניגוד לטענת הסניגור, המשיב אכן פתח את סגור ליבו גם עובר לכתיבת התסקיר הראשון, שהוא ארוך משמעותית מן האחרון. התובעת טענה נגד מהימנות טיעוני המשיב והעדר כל התייחסות לסוגיית הסמים. בעוד מחד נקבע כי המשפחה כלל לא הייתה מודעת לבעיית ההימורים, מנגד נטען כי בני המשפחה ביצעו פעולות כלכליות קיצוניות לשם הצלת המשיב מהימורים. לשיטתה אין ליתן אמון במשיב ואף המפקחים אינם בעלי יכולת לאיין את מסוכנותו.

התובעת הדגישה כי עניינה של הלכת סוויסה אינו רק באותם שלשה תנאי יסוד כי אם בקריטריונים רבים נוספים, כמפורט שם. המשיב לשיטתה אינו בא בגדרי הלכה זו. לדבריה, המשיב נאחז בסוגיית ההימורים כאמתלה נעדרת מהימנות, על מנת שלא להיעצר עד לתום ההליכים. עוד ציינה כי הסכמת המשיב לקיום ראיות לכאורה רק בשני אישומים אינה מתיישבת עם טיעונו בדבר בעיית הימורים וכי הכלל הוא כי אין לשלוח לגמילה במסגרת הליך המעצר.

דין והכרעה

ראשית אציין כי קיימת עילת מעצר. הצדדים נמנעו מלטעון בסוגיה זו, ככל הנראה משום שלא הייתה כלל במחלוקת. מכל מקום, איש מן הסניגורים לא טען להיעדר עילה או לחולשה בה. על אף האמור אדגיש כי לשיטתי לא יכולה להיות מחלוקת אמיתית על אודות קיומה.

מקום בו בוצעו עבירות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, תוך התארגנות של עבריינים מספר, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים - תתגבש עילה (בש"פ 5431/98 **פרנקל ואח' נ' מדינת ישראל**, פד"י נב(4), 268). עילה עשויה להתגבש גם כשהמדובר בעבירת רכוש יחידה, אשר אינה באה בגדר המבחנים שהותוו בעניין **פרנקל**, אם נסיבות העושה מצדיקות זאת- כגון עבר פלילי (בש"פ 3453/05 **אברגיל נ' מדינת ישראל**, מיום 19.4.05).

בענייננו המדובר לכאורה בריבוי אישומים, בגניבת רכוש רב ביותר, בביצוע בצוותא, בתחכום מסוים ותוך הונאת קרבנות קשישים. יתרה מכל אלה, אין המדובר אך בעבירות רכוש כי אם בכאלה שבהן פוטנציאל משמעותי לפגיעה בביטחון הציבור, גופו ושלומו.

בצד קיומן של ראיות לכאורה ובאין חולק על עילת מעצר, חובה על בית המשפט לבחון האם ניתן לאיין את מסוכנות המשיב בחלופת מעצר. תנאי מקדמי לשחרור הוא מתן אמון בנאשם.

כפי שאבהיר להלן, איני יכול ליתן אמון במשיב, במידה המצדיקה את שחרורו ממעצר.

כמתואר מעלה, הוריתי על קבלת תסקירים עוד ביום הגשת האישום, בטרם עיינו באי כוח המשיבים בחומר הראיות. זאת נעשה על מנת לבחון אפשרות עקרונית לחלופת מעצר.

ככלל, אין לנאשם, כמו למשיב בענייננו, זכות קנויה לקבלת תסקיר משלים אחר תסקיר משלים- קל וחומר כאשר סבור בית המשפט כי אין כל עניין וטעם בדבר.

לכאורה, בפני בקשה "צנועה" מפי הסניגור: "רק" לאפשר דחייה לשם מיצוי ראיון קבלה, וקבלת תסקיר משלים, על מנת שלא לחסום את דרכו מאפשרות טיפול. דא עקא שאיני סבור כי בכך מתמצים פני הדברים, בלשון המעטה. איני מוצא טעם בהכבדה מיותרת על שירות המבחן ובפתיחת פתח שאינו במקומו, באשר לציפיית המשיב לשחרור.

עסקינן כאמור ב- 18 אישומים בהם מצאתי קיומם של ראיות לכאורה, הגם שב-8 מהם נמצאה חולשה קלה.

אגב בדיקתי את חומר הראיות בתיק דנן, התוודעתי באופן בלתי אמצעי למסוכנותו הלכאורית הרבה של המשיב לביטחון הציבור.

ביתו של אדם מבצרו, וככזה טומן הוא בחובו את רכושו החמרי ולעיתים את זה הרוחני-רגשי, בדמות מזכרות חסרות תחליף, תמונות, ועוד כיוצ"ב רכוש ייחודי ששוויו עולה על כל כסף. בכך לא סגי. בכל עת בה מתפרץ אדם לבית קרבנו, ללא קשר לפן הרכושי שבדבר, קיים פוטנציאל משמעותי להתלקחות אלימה, אף אם איש מן המעורבים אינו מעוניין בה. כאשר עסקינן בקרבנות קשישים, סיכון זה גובר אף יותר.

משך כחמישה חודשים לערך, נטל המשיב חלק מרכזי במיזם עברייני משמעותי. פעם אחר פעם התפרץ עם אחר או אחרים לדירות קורבנותיו- קשישים אשר נפלו בתמימותם בפח ההונאה אותו טמן. אמנם אין המדובר בעבירות שבוצעו אגב תחכום רב במיוחד ואולם לא בכך החשיבות, כי אם בעצם קיומו של תחכום- כזה אשר די היה בו כדי להצליח בביצוע העבירות. העבירות בוצעו בצוותא, על פני תקופה, תוך גרימת נזק ממון רב ביותר. זה כלל באישום 28 לבדו גניבת סך למעלה ממיליון וחצי ₪ כאמור, וככלל, כסף ישראלי זר, מסוגים שונים, גם בסכומים הנעים בין מאות ועד עשרות אלפי ₪; סכומים דומים במטבע זר, תכשיטים שונים ורבים בשווי דומה, ועוד, לרבות רובה סער צה"לי ואקדח.

אף לו יצויר כי המשיב אחראי במעשיו אך למחצית האמור- די בכך כדי ללמד על מסוכנותו הרבה.

עיון בראיות, לרבות קריאת תמלולי שיחות עם שותפו ושמיעת הדברים, מלמד על מעורבותו העמוקה של המשיב בביצוע העבירות, על זלזולו הבוטה בחוק כמו גם בפגיעה בקרבנותיו. לא בכדי ציין המשיב בפני חוקרו אמירה לפיה הוא מצטער על כל הרע שעשה לאנשים וכי הוא יודע שלא יראה את ילדיו משך הרבה שנים (הודעה מיום 8.11.16, עמ' 6, שורה 142).

איני מתעלם מכך כי עברו הפלילי של המשיב ישן ואינו מן המכבידים, אך לאור כמות האישומים ומאפייניהם אין בכך כדי

להקהות את מסוכנותו.

על אף האמור נבחנה אפשרות חלופה. התסקיר המשמעותי שניתן באשר למשיב, הן בתכנון והן בארכיון, הוא זה הראשון. ממנו למדנו לעיל על אודות מאפייניו של המשיב, המתיישבים עם המיוחס לו.

לאור כל האמור לא אוכל לתת במשיב את אותה מידת אמון הנדרשת, על מנת להורות על שחרורו. אמנם לא נדרשתי לבחינת אפשרות מעצרו של המשיב בתנאי איזוק, אך סבורני כי אין די בה, לאור כל שפורט לעיל.

באשר לסוגיית הגמילה מהימורים, יש לציין כי חשיבותה משנית בעיניי, בהינתן העדר האמון במשיב. דרך פריזמה זו יש לבחון את טיעוני הסניגור, בגדר דבר מה המצוי כמעט מעבר לנדרש.

יש לזכור כי על פי בש"פ 1981/11 **מדינת ישראל נ' סוויסה** (מיום 21.3.2011), כמו גם הפסיקה בעקבותיו, שחרור נאשם לחלופת גמילה הוא החריג לכלל לפיו יש להותיר את בחינת הסוגיה למותב הדן בתיק העיקרי.

משכך, ככל שאכן קיימת למשיב בעיה מתחום ההימורים בה הוא מבקש לטפל- יעשה כן במסגרת ההליך העיקרי, או במסגרת זמנו האישי, היה ויזוכה. כן פתוחה בפניו הדרך להסתייע בגורמי מקצוע שבתוככי בית המעצר או הכלא. ממילא אין בידו זכות קנויה לעשות כן במסגרת ההליך העיקרי.

בנוסף לכל אלה, אפשר ויש טעם של ממש בדברי המבקשת בסוגיה זו: המשיב עצמו טען (- והדבר לא נסתר גם בתסקיר השני) כי במהלך שנה וחצי עובר למעצרו נמנע הוא מלהמר - קרי, גם בתקופה בה בוצעו העבירות. בכך יש כדי להחליש לכאורה את מהימנות טיעונו בדבר הקשר בין ההימורים להתפרצויות. אכן קיים פער בין התסקירים, ולא ניתן לומר כי המשיב פתח את סגור ליבו רק לאחר כתיבת התסקיר הראשון, כפי העולה ממנו. אכן גם קיים פער באשר לנטען בדבר מעורבות המשפחה ומודעותה. לא בשל כל אלה הגעתי למסקנתי הסופית ואולם יש באלה כדי לחזקה.

לאור כל האמור מעלה, לאחר שהפכתי בדבר, סבורני כי אין מנוס ממעצר המשיב להיעצר עד לתום ההליכים וכך אני מורה.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשע"ז, 19 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.